

Nr 592

Av herr **Åberg**, *angående befrielse för fiskefartyg i utrikes trafik från avgiftsskyldighet beträffande oljelagring.*

Enligt förordningen den 31 maj 1957 (nr 343) om oljelagring m. m. skall säljare och storförbrukare lagra olja i förhållande till försäljningen resp. konsumtionen. Kostnaderna för dylik lagring bestrids till en del genom statliga ränte- och amorteringsfria lån till vederbörande lagringsskyldiga oljehandelsföretag, dels genom att konsumenterna debiteras en avgift på 10 kr. per m³ olja.

Stiftelsen Petroleumbranschens beredskapsfond har från avgiftsskyldighet fritagit bl. a. olja som inköpes för förbrukning vid fartygs drift i utrikes trafik. Tolkningarna av bestämmelserna har därvid för handels- sjöfartens del blivit relativt generösa, varför någon skarp gränsdragning av vederbörande fartygs destinationer inte infordras. Begreppet "utrikes trafik" har alltså fått en rätt vid betydelse.

Beträffande *fiskefartygs* förbrukning av olja har vederbörande ansvariga emellertid gått på en helt annan tolkning av uttrycket "utrikes trafik". Sveriges västkustfiskares centralförbund har i skrivelse till överstyrelsen för ekonomisk försvarsberedskap framhållit det orimliga i att fiskare som i stor utsträckning landar sina fånster utomlands och därvid tillför landet värdefull utländsk valuta skall påtvingas en beredskapslagringsavgift vid bunkringar i svensk hamn, medan exempelvis bogserbåtar och liknande går fria, därför att de räknas till handelsflottan, trots att de ytterst sällan eller kanske aldrig angör utländsk hamn.

Överstyrelsen för ekonomisk försvarsberedskap inhämtade oljelagringsrådets synpunkter i ärendet. Tydligt är att oljelagringsrådet haft svårt att sakligt motivera att fiskarna åläggas avgiftsskyldighet och från rådets sida påpekas att någon vägledning inte ges i oljelagringsförordningen eller förarbetena till denna. Man söker emellertid stöd i tulltaxans 125 § för en motivering att begreppet "utrikes fart" inte skall gälla fiskefartyg, men medger dock att "fartyg som bedriver västkustfiske landar i ökande omfattning sin fångst i utländska hamnar".

Oljelagringsrådet medger också indirekt att den negativa inställningen till fiskefartyg som varande i "utrikes trafik" inte har täckning då det gäller fångstresor, där fisken direkt avsättes i utländsk hamn.

I sitt yttrande till överstyrelsen för ekonomisk försvarsberedskap framhåller oljelagringsrådet följande:

Enligt oljelagringsrådets mening är det i nuvarande oklara läge nödvändigt med författningsändring om en omläggning anses böra ske av rådande praxis beträffande fiskets oljelagringsbörda. Exempelvis skulle kunna utsägas att fiskefartyg skall anses gå i utrikes trafik om fisket regelmässigt sker utanför svenskt territorialvatten för ilandförandet i utländsk hamn.

Utöver vad ovan anförts bör framhållas att det väckt stor förvåning bland fiskare att dessa som i stor utsträckning bedriver sitt yrke på Nordsjön inte kan anses vara i "utrikes trafik". Man har med rätta pekat på att andra myndigheter likställer fiskare med handelssjöfart. Som exempel kan nämnas att erforderliga sjömånader ombord i ett fiskefartyg godkännes som merit vid erhållande av befälsbehörighet, under förutsättning att fiskeresorna företagits i vederbörande fall till Östersjö-, Nordsjö- eller vidsträcktare fart. I sådana fall diskrimineras inte fiskefartygens "utrikes trafik".

Vidare kan nämnas det av alla kända faktum att svenskt fiske f. n. brottas med mycket stora ekonomiska svårigheter. I det läget måste varje slag av utgift som inte är absolut nödvändig te sig som en orättvis belastning

Med hänvisning till vad ovan framhållits föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om en författningsändring, som medger befrielse från avgiftsskyldigheten beträffande oljelagring för fiskefartyg så att allt yrkesmässigt fiske som sker utanför svenskt territorialvatten blir jämställt med övrig utrikes trafik

Stockholm den 26 januari 1968

Georg Åberg (fp)